

dan zal men er toe kunnen komen, dat zich, reeds op vrij jeugdigen leeftijd, een intuïtief onderscheidingsvermogen tusschen schoon en on-schoon openbaart. Zet men daarentegen voornoemde jonge geest min of meer volmaakte meesterwerken voor — echter natuurlijkerwijze voor den geringen graad van rijpheid absoluut onbegrijpelijk — dan zal hij zich afwenden en het begrijpelijke on-schoone verkiezen boven het onbegrijpelijke schoone. Op een goed illustrator wordt dus van twee zijden dwang uitgeoefend: hij moet zorgen dat zijn schoonheid begrijpelijk, doch tevens dat zijn begrijpelijkheid schoon zij.

Gaan wij nu na hoe het werk van Nellie Bodenheim zich verhoudt tot hetgeen ik overdacht en boven neerschreef. Ik wil het werk daartoe verdeelen in twee hoofdgroepen: de silhouetten en de gekleurde prentjes. In de eerste groep wil ik de zwarte plaatjes van „Handje Plak”, „Het regent het zegent” en „Backe, Backe Kuchen” samenvatten en „In Holland staat een Huis” afzonderlijk met u bespreken, terwijl ik in de tweede groep de gekleurde van diezelfde drie en van de „Raadsels” wil combineeren om de „Twaalf Sprookjes en Rijmpjes” afzonderlijk te behandelen.

Daarna zal ik de door de kunstenaars graag vergeven onbescheidenheid hebben u wat te vertellen van nog ongepubliceerd werk, dat ik zoo gelukkig was op mejuffrouw Bodenheim's gezellig atelier rustig te mogen beschouwen en waarvan hierbij een enkel plaatje in reproductie gaat.

De eigenschappen van de silhouetten in „Handje Plak”, „Het regent, het zegent” en „Backe, backe Kuchen” en die van „In Holland staat een Huis” laten zich het best aantoo-

nen uit de tegenstelling. In de eerstgenoemde boekjes treedt het zoeken naar het grappige en karakteristieke en in het tweede het verlangen naar de gracie op den voorgrond. Ik zal eerst met u doorbladeren „Handje Plak” en gij zult hier en daar een plaatje, tekenend voor hetgeen ik zeide of, niet minder, voor mejuffrouw Bodenheim's kunst in het algemeen, afgedrukt vinden.

Dit boekje, waarmede Nellie Bodenheim haar intrede bij het publiek deed, is niet alleen zeer fraai, maar ook uiterst verzorgd van tekening, door een streepje, een krul-

letje, een waarschuwend opgeheven vinger en tal van andere kleinigheden weet zij aan ieder prentje een eigen beking te geven, zij weet door het kleine, het onaanzienlijke, het breedere, het zuiver-kenmerkende te doen vermoeden. Hoe geestig is het prentje bij „Schuitje varen, Theetje drinken, Bloemetjes plukken, Varen we naar den Overtoom.” Het klein burgerlijke in de pot-verteerende menschen, de juffrouwen met de kapthoedjes,

met een pickie, de mannen met petten en hooge hoeden, het onmisbare karabiesje, het ondeugende kind dat over de boot heenhangt om met haar hand in het water te plassen op gevaar af er in te vallen, is geheel in

den trant, en hier toont mej. Bodenheim zich in haar element, evenals bij het aardige versje: Goeien avond tante Betje, Goeien avond oome Jan. De oom met een kalotje op, rustig een pijpje rookende, de tante met de kleine poppedeine op den arm, op tafel het theepotje, vóór oom een lekker kopje thee en in den ingang van de deur een kleine jongen keurig netjes met zijn hoedje in zijn hand, zonder hikkelen zijn boodschap overbrengend.

ILL. UIT „HANDJE PLAK”, „SCHUITJE VAREN”...

ILL. UIT „HANDJE PLAK”, „GOEDEN AVOND OOME JAN”...